

Arrest

nr. 72 081 van 19 december 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel, Immigratie en Maatschappelijke Integratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse te zijn en wordt vertegenwoordigd door zijn voogd X, op 17 oktober 2011 heeft ingediend om de nietig-verklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 15 september 2011 tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 november 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DELVAUX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaarde een niet-begeleide minderjarige van Afghaanse nationaliteit te zijn, wordt op 13 oktober 2010 onder voogdij geplaatst door de dienst Voogdij van de FOD Justitie.

Hij dient op 21 oktober 2010 een asielaanvraag in.

Op 22 oktober 2010 bleek uit het vingerafdrukonderzoek dat verzoeker op 12 september 2010 een asielaanvraag had ingediend in Oostenrijk.

Op 17 december 2010 wordt een voogd aangewezen.

De Oostenrijkse autoriteiten beantwoorden het terugnameverzoek van de Belgische autoriteiten op 1 april 2011 positief in toepassing van de artikelen 6 en 16.1. c van de de Europese Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003, tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin II-verordening)

Op 15 september 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

*aan de persoon die verklaart te heten S. Y. (...) (Alias AT: H. S. B. A. B.I (...))
geboren te Maidan-Wardak, op (in) 31.12.1995 (alias AT: 12.06.1994)
van nationaliteit te zijn: Afghanistan
die een asielaanvraag ingediend heeft.*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Betrokkene verklaarde dat hij op 19.10.2010 is aangekomen in België. Twee dagen later, op 21.10.2010 vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het Afghaanse staatsburgerschap te bezitten en geboren te zijn in “Maidan-Wardak” op 31.12.1995. Aangezien betrokkene volgens de bij zijn asielaanvraag van 21.10.2010 opgegeven geboortedatum minderjarig zou zijn werd hij geregistreerd als niet-begeleide minderjarige. Op 17.12.2010 werd betrokkene door de Dienst Voogdij van de FOD Justitie toegewezen aan een voogd en de DVZ werd op 20.12.2010 per fax op de hoogte gebracht.

Uit het Eurodacverslag van 22.10.2010 blijkt dat betrokkene in Oostenrijk heeft aangevraagd en de Oostenrijkse autoriteiten hebben op datum van 01.04.2011 ingestemd met de vraag tot terugname van bovengenoemde persoon.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 31.03.2011 dat dit zijn eerste asielaanvraag in België is. Betrokkene verklaarde verder dat hij in Oostenrijk was en dat zijn vingerafdrukken er genomen werden maar dat hij er geen asiel aanvraag. Betrokkene verklaarde dat hij vanuit Maidan-Wardak in Afghanistan per auto vertrok naar Kaboel. Van daaruit zou hij per auto en per boot naar Tadzjikistan getrokken zijn van waar hij met auto's en per boot naar Polen reisde. Vanuit Polen zou hij per auto naar Oostenrijk gereisd zijn waar hij op 12.09.2010 aankwam. Betrokkene verklaarde dat hij in Oostenrijk door de politie werd meegenomen en dat ze zijn vingerafdrukken namen en hij gedurende drie dagen werd vastgehouden om vervolgens te worden overgebracht naar een opvangcentrum. Betrokkene stelt dat hij geen asielaanvraag indiende en dat hij ongeveer na één maand het opvangcentrum verlaten zou hebben om vervolgens per trein naar België te reizen. Op 19.10.2010 zou hij in Brussel zijn aangekomen en op 21.10.2010 vroeg hij bij de bevoegde Belgische autoriteiten het statuut van vluchteling aan. In welk opvangcentrum betrokkene in Oostenrijk verbleven zou hebben weet hij niet en wanneer hij Oostenrijk verliet evenmin.

Op basis van het Eurodacverslag van 22.10.2010 en met de toepassing van art. 6 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 waarbij de behandeling van het asielverzoek bij ontstentenis van gezinsleden, zoals bepaald in de definitie van gezinsleden in art. 2.i van de Dublin-II-Verordening, berust bij de lidstaat waarbij de minderjarige zijn asielverzoek heeft ingediend, werd voor betrokkene op 31.03.2011 een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.c van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 (verder Dublin-II-Verordening) aan de Oostenrijkse autoriteiten verstuurd. De Oostenrijkse autoriteiten lieten op 01.04.2011 weten het verzoek tot terugname van betrokkene in te willigen. De Oostenrijkse autoriteiten informeerden de Belgische autoriteiten eveneens dat betrokkene in Oostenrijk bekend is onder de naam H. S.B. en B. geboren op 12.06.1994 met Afghaans staatsburgerschap.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de verklaring van betrokkene dat in Oostenrijk zijn vingerafdrukken werden genomen maar dat hij er geen asiel aanvraag (DVZ, vraag 14), weinig geloofwaardig zijn. Uit het Eurodacresultaat blijkt immers dat betrokkene wel degelijk asiel heeft

aangevraagd in Oostenrijk. Bovendien is het ook niet aannemelijk dat betrokkene gedurende een maand in een opvangcentrum gezeten zou hebben in Oostenrijk zonder dat hij asiel zou hebben aangevraagd of zonder dat hij daarvan op de hoogte zou zijn gesteld (DVZ, vraag 14). Daarnaast dient te worden opgemerkt dat uit de informatie van de Oostenrijkse autoriteiten blijkt dat betrokkene in Oostenrijk zowel een andere naam als een andere geboortedatum gebruikt heeft in kader van zijn asielaanvraag, met name H. S. B.(...) en B. (...) in tegenstelling tot de naam S. Y. (...) in België. Betrokkene gaf in Oostenrijk ook 12.06.1994 als geboortedatum tegenover 31.12.1995 in België en dit terwijl hij op de DVZ verklaarde dat hij geen andere namen voert of heeft gevoerd (DVZ, vraag 3). Betrokkene kan bovendien ook niet het minste bewijs van zijn verklaarde identiteit neerleggen. Door het gebruiken van verschillende persoonsgegevens in verschillende landen en het ontbreken van enig authentiek identiteitsdocument maakt betrokkene het de Belgische autoriteiten dan ook onmogelijk om zijn ware identiteit vast te stellen en kan er niet anders dan worden vastgesteld dat betrokkene doelbewust getracht heeft de Belgische autoriteiten te misleiden.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Oostenrijk voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Oostenrijk een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Oostenrijk dan in België zou genieten. Oostenrijk heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Oostenrijkse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Oostenrijkse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Oostenrijk een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Van de verklaringen van betrokkene en het BCHV dat hij niet correct of onmenselijk behandeld zou zijn in Oostenrijk door de Oostenrijkse autoriteiten werd hogerop reeds gesteld dat deze ongeloofwaardig zou zijn. Betrokkene maakt verder niet in aannemelijk dat er een reëel risico bestaat dat Oostenrijk hem zal repatriëren en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Betrokkene maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Oostenrijkse autoriteiten hem zouden repatriëren naar Afghanistan vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft.

Met betrekking tot de vraag of er specifieke redenen zijn waarom betrokkene precies in België een asielaanvraag wil indienen, verklaarde betrokkene dat hij niet in Oostenrijk wilde blijven maar naar België wilde komen omdat hij van vrienden en kennissen hoorde dat het in België veel beter is dan in Oostenrijk en dat toen een vriend waarvan hij alleen de voornaam kende naar België zou vertrekken hij met deze meereisde (DVZ, vraag 19). Dat betrokkene niet in Oostenrijk wilde blijven omdat hij van vrienden en kennissen gehoord had dat het in België beter was dan in Oostenrijk heeft betrokkene, zo blijkt uit zijn verklaringen, van vrienden en kennissen en dus vernomen via derden zodat er hier geen objectieve waarde aan gegeven kan worden. Betrokkene maakt bovendien niet aannemelijk waarom België beter zou zijn dan Oostenrijk.

Met betrekking tot familieleden in België of Europa verklaarde betrokkene dat hij geen familieleden in België heeft (DVZ, vraag 16) maar dat een oom langs vaderszijde al heel lang in Europa zou wonen maar waar in Europa weet betrokkene niet (DVZ, vraag 17). Een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7 of art. 15 is derhalve niet aan de orde.

Betrokkene verklaarde verder met betrekking tot zijn gezondheidstoestand dat hij geen problemen heeft (DVZ, vraag 20). Er zijn derhalve geen elementen aanwezig dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen.

Gelet op al deze elementen, is er dan ook geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3 § 2, art. 4, art. 7 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343/2003. België is dan ook niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Oostenrijk toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en art. 6 en art. 16.1.c van Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 en moet betrokkene zich binnen de dertig (30) dagen aanbieden bij de bevoegde Oostenrijkse autoriteiten.

Een terugkeer naar Oostenrijk kan door onze diensten worden georganiseerd. De Oostenrijkse autoriteiten zullen daarbij tenminste drie dagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van

betrokkene- indien betrokkene van deze mogelijkheid gebruikt wenst te maken- zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Oostenrijk – indien betrokkene wenst beroep te doen op dit aanbod door onze instanties – in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Uit het warrig verzoekschrift kan afgeleid worden dat verzoeker volgende schendingen aanvoert:

- schending van artikel 10 van het EG verdrag van 25 maart 1957;
- schending van artikel 3.2 van de Verordening 2003/343;
- schending van de zorgvuldigheidsplicht;
- schending van artikel 11, 13 en 14 van de Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten;
- schending van artikel 3 E.V.R.M.;
- schending van art. 5 1/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen
- schending van art. 6 en art. 16.1c en 20§ 1 b en c van de Europese Verordening (EG) 343/2003.”

Uit het middel blijkt dat verzoeker eveneens de schending van de motiveringsplicht aanvoert als beginsel van behoorlijk bestuur.

Het middel luidt als volgt:

“Verzoekende partij heeft er alle belang bij om de nietigverklaring te vragen van de bestreden beslissing gezien, indien hij dit niet doet vreest om teruggezonden te worden naar Oostenrijk, alwaar zijn rechten niet gewaarborgd zijn en waarbij hij vreest vanuit Oostenrijk teruggestuurd te worden naar zijn land van herkomst Afghanistan.

In Afghanistan is zijn leven en gezondheid in gevaar. Verzoekende partij heeft aldaar een ernstige vrees voor vervolging. Daarenboven is verzoekende partij afkomstig uit Maidan Wardak, een regio in oorlog, waarbij personen afkomstig uit deze regio recht hebben op subsidiaire bescherming. Verzoekende partij vreest bij terugkeer naar Maidan-Wardak het slachtoffer te worden van willekeurig geweld ten gevolge van het binnenlands conflict - de oorlog - dewelke in Afghanistan, en zeker in Maidan-Wardak, aan de gang is.

Verzoekende partij heeft aldus een geldig en voldoende belang. Zijn belang is persoonlijk, rechtstreeks, actueel en wettig.

M.b.t. de machtsoverschrijding en m.b.t. de niet-naleving van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen.

De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen (R.v.St., 4 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St., 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St., 23 november 1965, stad Oostende, nr. I 1.519).

Krachtens de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is het een substantiële vormvereiste dat motivering - en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering - gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

De Staatssecretaris maakt ten onrechte toepassing van artikel art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 6 en art. 16.1c en 20§1b en c van de Europese Verordening (EG) 343/2003.

Verzoekende partij laat gelden dat de Staatssecretaris wel stelt dat er geen enkele aanleiding is om aan te nemen dat de Oostenrijkse autoriteiten niet zouden respecteren de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszinds internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming alsmede de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus;

doch hieromtrent geen enkel bewijs of verwijzing naar de Oostenrijkse wetgeving bijbrengt.

Verzoekende partij kan uit de bestreden beslissing niet opmaken of Oostenrijk vermelde richtlijnen in haar nationaal recht heeft omgezet. Verzoekende partij kan dus ook niet nagaan of en op welke wijze de Oostenrijkse autoriteiten vermelde Europese wetgeving hebben geïmplementeerd in hun wetgeving.

Aldus is de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd.

Verzoekende partij laat gelden dat hij in Oostenrijk slechts zeer summier werd gehoord n.a.v. zijn asielaanvraag; dat hij geen toegang kreeg tot een voogd of advocaat om hem bij te staan; dat het nooit zijn bedoeling is geweest om asiel aan te vragen in Oostenrijk,

Verzoekende partij voert in deze aan -

- schending van artikel 10 van het EG verdrag van 25 maart 1957;
- schending van artikel 3.2 van de Verordening 2003/343;
- schending van de zorgvuldigheidsplicht;
- schending van artikel 11, 13 en 14 van de Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten;
- schending van artikel 3 E.V.R.M.;
- schending van art. 5 1/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen
- schending van art. 6 en art. 16.1c en 20§ 1 b en c van de Europese Verordening (EG) 343/2003.

Door verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen schendt de Staatssecretaris de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur.

Het zorgvuldigheidsbeginsel wordt geschonden, nu vastgesteld wordt dat het bestuur zijn beslissing op een zorgvuldige manier dient voor te bereiden en de beslissing dient te steunen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren (hetgeen in casu niet of niet voldoende is gebeurd) om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

Aan de bestuursbeslissing dient een nauwgezette belangenafweging ten gronde te liggen. "Overzicht van het Belgisch administratief recht", Mast, 15de druk, 1999, p. 52.

Verzoekende partij vindt de gevraagde nauwgezetheid niet terug in de beslissing van de Staatssecretaris.

De Staatssecretaris heeft niet voldoende rekening gehouden met de blijvende onzekerheid of verzoekende partij in Oostenrijk wel de nodige garanties heeft op een degelijke behandeling van zijn asielaanvraag (waarbij er opgemerkt wordt dat er nog altijd geen zekerheid is dat er in Oostenrijk überhaupt een asielaanvraag en asioldossier werd opgestart in hoofde van verzoekende partij).

Zoals reeds werd uiteengezet zijn de motieven van de Staatssecretaris in strijd met de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, derhalve juridisch niet correct en onjuist. Een dergelijke beslissing is per definitie genomen in strijd met de motiveringsverplichting."

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"In een enig middel stelt verzoeker een schending voor van artikel 10 van het EG-Verdrag van 25 maart 1957, van de artikelen 3.2, 6, 16.1.c en 20.1b en c van de verordening 2003/343, van de zorgvuldigheidsplicht, de artikelen 11,13,14 van de Richtlijn 2003/9/ EG, artikel 3 EVRM, artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980, de wet van 29 juli 1991 en de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoeker stelt in algemene bewoordingen dat hij vreest terug te keren naar Oostenrijk, omdat zijn rechten er niet gewaarborgd zijn en hij er riskeert te worden teruggestuurd naar zijn land van herkomst, Afghanistan.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat uit de stukken van het administratieve dossier duidelijk blijkt dat verzoeker op 12.09.2010 een asielaanvraag indiende te Oostenrijk.

De Oostenrijkse autoriteiten stemden in met het terugnameverzoek van de Belgische autoriteiten en bevestigden dat verzoeker er gekend is onder een andere naam en geboortedatum.

De verwerende partij heeft de eer te vervolgen dat er in de bestreden beslissing terecht wordt aangegeven dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker, die aan Oostenrijk toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de Wet van 15 december 1980 en de artikelen 6 en 16(1)c van de Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

Verzoeker doet geen ernstige poging om de verantwoordelijkheid van de lidstaat Oostenrijk te weerleggen en maakt niet duidelijk als zou de bestreden beslissing niet op correcte of op onzorgvuldige wijze zijn gemotiveerd.

Hij maakt evenmin aannemelijk als zou zijn asielaanvraag in Oostenrijk niet op een correcte wijze behandeld worden of dat hij vanuit Oostenrijk zou worden teruggestuurd naar Afghanistan.

Verzoeker toont niet aan dat er voor hem persoonlijk een reëel risico op een slechte of oncorrecte behandeling dreigt, en dit allermindst gezien de garanties verleend door de Oostenrijkse overheid.

Er is voldaan aan artikel 3 EVRM wanneer de bestreden beslissing tot stand is gekomen met eerbiediging ervan, daar de verwerende partij de uit dit voorschrift voortvloeiende verplichtingen slechts kan waarborgen binnen het eigen grondgebied (R.v.St. nr. 38.363, 19.12.1991, Arr. R.v.St. 1991, z.p.).

Het terugleiden van een vreemdeling zou ten aanzien van het art. 3 EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op foltering, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven (Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, I, 148).

Verzoeker toont geen schending aan van de door hem aangehaalde bepalingen.

In iedere hypothese kan de uiteenzetting van verzoekende partij niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het enige middel is niet gegrond."

2.3. Waar verzoeker meent dat de motivering onjuist is voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624,).

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 16.1.c van de Dublin II-verordening en van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze artikelen luiden als volgt:

- artikel 51/5 van de vreemdelingenwet:

"§ 1. Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk, overeenkomstig artikel 50, 50bis, 50ter of 51, een asielaanvraag indient, gaat de Minister of zijn gemachtigde, met toepassing van Europese regelgeving die België bindt, over tot het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek.

Te dien einde kan in een welbepaalde plaats worden vastgehouden voor de tijd die hiervoor strikt noodzakelijk is, zonder dat de duur van de vasthouding of de opsluiting een maand te boven mag gaan:

1° de vreemdeling die beschikt over een verblijfsvergunning of een reisdocument houdende een visum of een visumverklaring, waarvan de geldigheidsduur verstreken is, uitgereikt door een Staat die gebonden is aan Europese regelgeving betreffende het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, of

2° de vreemdeling die niet beschikt over de in artikel 2 bedoelde binnenkomstdocumenten en die volgens eigen verklaringen verbleven heeft in een dergelijke Staat, of;

3° de vreemdeling die niet beschikt over de in artikel 2 bedoelde binnenkomstdocumenten en waarbij de afname van vingerafdrukken overeenkomstig artikel 51/3 erop wijzen dat hij in een dergelijke Staat verbleven heeft.

Wanneer wordt aangetoond dat de behandeling van een verzoek tot overname of terugname van een asielzoeker buitengewoon complex is, kan de termijn van vasthouding of opsluiting door de minister of zijn gemachtigde verlengd worden met een periode van een maand.

Onverminderd het eerste lid, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag die is ingediend door iemand die tijdelijke bescherming geniet en op grond daarvan gemachtigd is in het Rijk te verblijven.

Indien de vreemdeling binnen de vijftien dagen na verzending geen gevolg geeft aan een oproeping of een verzoek om inlichtingen, wordt hij geacht afstand gedaan te hebben van zijn asielaanvraag.

§ 2. Zelfs wanneer krachtens de criteria van Europese regelgeving die België bindt, België niet verplicht is het verzoek in behandeling te nemen, kan de minister of zijn gemachtigde op elk ogenblik beslissen dat België verantwoordelijk is om het verzoek te behandelen.

Het verzoek waarvan België de behandeling op zich moet nemen of waarvoor het verantwoordelijk is, wordt behandeld overeenkomstig de bepalingen van deze wet.

§ 3. Wanneer België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek, richt de Minister of zijn gemachtigde zich onder de voorwaarden bepaald bij Europese regelgeving die België bindt, tot de verantwoordelijke Staat met het verzoek de asielzoeker over te nemen of opnieuw over te nemen.

Wanneer de asielzoeker aan de verantwoordelijke Staat overgedragen dient te worden, kan de Minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk weigeren en hem gelasten zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze Staat aan te melden.

Wanneer de Minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden.

Te dien einde kan de vreemdeling in een welbepaalde plaats opgesloten of vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de overdracht, zonder dat de duur van de hechtenis of van de vasthouding één maand te boven mag gaan.

Er wordt geen rekening gehouden met de duur van de in § 1, tweede lid, bedoelde vasthouding of opsluiting."

- artikel 16.1.c van de Dublin II-verordening:

"1. De lidstaat die krachtens deze verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek, is verplicht:

(...)

c) een asielzoeker wiens verzoek in behandeling is en die zich ophoudt in een andere lidstaat zonder daarvoor toestemming te hebben gekregen, volgens de in artikel 20 bepaalde voorwaarden terug te nemen;"

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker verklaard heeft dat hij in Oostenrijk heeft verbleven tot 12 september 2010 gedurende ongeveer een maand maar geen asielaanvraag indiende. Uit het administratief dossier blijkt evenwel dat de Oostenrijkse autoriteiten bevestigen dat verzoeker een asielaanvraag indiende op 12 september 2010. Bijgevolg richtten de Belgische autoriteiten een terugnameverzoek, wat de Oostenrijkse autoriteiten aanvaarden. Verzoeker betwist niet dat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort met visum. Evenmin verklaart verzoeker familie te hebben in België. Hij verklaart gezond te zijn. Bijgevolg wordt in de bestreden beslissing terecht vastgesteld dat Oostenrijk de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag. Dit gegeven wordt door verzoeker evenmin weerlegd.

Verzoeker beperkt zijn betoog tot het uiten van een vrees teruggezonden te worden naar Oostenrijk omdat zijn rechten aldaar niet gewaarborgd zouden zijn. Verder vreest hij dat de Oostenrijkse autoriteiten hem terugsturen naar Afghanistan. De Raad kan dienaangaand enkel vaststellen dat dit een blote bewering is, niet met minste bewijs ondersteund. Zoals de bestreden beslissing stelt is Oostenrijk een volwaardig lid van de Europese Unie en gebonden door dezelfde internationale verdragen als België, zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat verzoeker voor de behandeling van zijn asielaanvraag in Oostenrijk minder waarborgen dan in België zou genieten. Oostenrijk heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève van 28 juli 1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. Verzoekers asielaanvraag zal door de Oostenrijkse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Oostenrijkse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Verzoeker brengt evenmin concrete elementen aan die erop wijzen dat een terugkeer naar Oostenrijk een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG en richtlijn 2005/85/EG van 1

december 2005 betreffende de minimumnormen of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Verzoeker heeft in het kader van zijn gehoor evenmin verklaard dat hij niet correct of onmenselijk behandeld zou zijn in Oostenrijk. Verzoeker maakt verder niet aannemelijk dat er een reëel risico bestaat dat Oostenrijk hem zal repatriëren en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 EVRM. Verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Oostenrijkse autoriteiten hem zouden repatriëren naar Afghanistan vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft.

Het komt verzoeker toe aan te tonen hetzij minstens aanwijzingen te geven dat de Oostenrijkse autoriteiten voormelde richtlijnen niet zouden naleven nu Oostenrijk deel uitmaakt van de Europese Unie. Verzoeker toont niet aan op basis van welke bepaling de verwerende partij zou verplicht zijn om te motiveren op welke wijze de voormelde richtlijnen zijn geïmplementeerd in de Oostenrijkse wetgeving. Daarenboven kan verzoeker zich richten tot de Oostenrijkse rechtbanken en desgevallend het Europese Hof om de naleving van de richtlijnen af te dwingen, zelf indien deze nog niet waren omgezet. Verzoeker toont niet aan dat hij in Oostenrijk daadwerkelijke rechtshulp zou ontberen. De bewering dat hij in Oostenrijk slechts summier werd gehoord, geen toegang kreeg tot een advocaat of voogd en dat hij niet de bedoeling had om een asielaanvraag in te dienen wordt niet aannemelijk gemaakt, te meer verzoeker tijdens zijn gehoor door de Belgische autoriteiten geen enkele klacht uitte over zijn behandeling in Oostenrijk.

Verzoeker maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Even maakt hij de schending van artikel 51/5 van de vreemdelingenwet en de artikelen 6, 16.1.c en 20 §1b en c van de Dublin II-verordening aannemelijk, daargelaten de vaststelling dat verzoeker nalaat uiteen te zetten op welke wijze artikel 20 §1b en c van deze verordening geschonden is.

Evenmin toont verzoeker een schending van artikel 3. 2 van voormelde verordening aan nu dit artikel de lidstaten geen verplichting oplegt.

Waar verzoeker de schending aanvoert van *“artikel 10 van het EG verdrag van 25 maart 1957”* en van *“artikel 11, 13 en 14 van de Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003”* en *“machtsoverschrijding”* laat hij na uiteen te zetten op welke wijze hij voormelde bepalingen geschonden acht. Een algemene verwijzing vormt niet de voldoende duidelijke en precieze omschrijving van de geschonden geachte rechtsregels die is vereist omdat er sprake zou kunnen zijn van een middel als bedoeld in artikel 39/78 io. 39/69, §1, 4° van de vreemdelingenwet. Deze onderdelen van het middel, waarin de geschonden bepalingen niet worden toegelicht, zijn onontvankelijk.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Met de loutere bewering dat de staatssecretaris *“[...] niet voldoende rekening [heeft] gehouden met de blijvende onzekerheid of verzoekende partij in Oostenrijk wel de nodige garanties heeft op een degelijke behandeling van zijn asielaanvraag (waarbij er opgemerkt wordt dat er nog altijd geen zekerheid is dat er in Oostenrijk überhaupt een asielaanvraag en asioldossier werd opgestart in hoofde van verzoekende partij).”* toont verzoeker niet aan dat de feitenvinding niet correct zou zijn geschied.

In de mate dat voor het overige verzoeker de schending aanvoert van *“algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur”* laat hij na verder te preciseren welke (andere) beginselen hij als geschonden aanvoert. Ook dit onderdeel is onontvankelijk.

Wat de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM betreft, bepaalt dit artikel dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 66).

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt en zelfs niet met de minste aanwijzing objectieveert dat Oostenrijk zich niet zou houden aan de hoger omschreven Europeesrechterlijke normen, wat de behandeling van verzoeker en diens asielaanvraag betreft.

Verzoeker heeft geen klachten geuit over de Oostenrijkse autoriteiten bij zijn gehoor door de Belgische autoriteiten.

In casu kan de overheid bij gebrek aan enige indicatie niet verweten worden de thans in het voorliggend verzoekschrift voor het eerst aangevoerde vrees niet te hebben onderzocht. Evenmin zijn er enige gegevens of indicaties voorhanden waaruit blijkt dat de overheid bij het nemen van haar beslissing op de hoogte was of moest zijn van de thans door de verzoekende partij aangevoerde problematiek, zodat haar betoog op dit punt feitelijke grondslag mist. Het onderdeel is ongegrond.

Het middel, in de mate dat het ontvankelijk is, is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN